

Tisztelt Igazgató Asszony, tisztelt tanáraink, kedves szülők, vendégeink és diáktársaink!

Az érettségi előtti pár hónapban megdöbbsentem, mennyire tud szaladni az IDŐ.

Nos, azt hiszem, mindannyian egyet értünk abban, hogy kicsit pihennie kellene. Megengedjük neki?

Rendben, mivel most megállt egy pillanatra, kivehetjük a kezéből az emlékek fényképalbumát, amivel gonosz módon el akart rohanni a múltba. Lapozzuk fel egy pillanatra ezt az albumot!

Az első kép megszeppent kilencedikeseket mutat, ünneplő ruhában, akik hitetlen nevetéssel, de azért várakozón és reménykedve ízlelgetik a szót: „gimnazista”. Voltak köztünk olyanok, akiknek ismerős volt az épület, néhány tanár, a szokások és voltak olyanok, akiknek minden és mindenki új volt. A gimnáziumi élet rejtelseit azonban egyikünk sem ismerte, nekivágtunk együtt felfedezni őket. Jól látszik, hogy az album ezen oldalain mindegyik kép alatt ott van a szó: első. Milyen régen is mondtuk ki! Az első közös kirándulás, az első karácsonyi koncert, az első színházélmény és még sok-sok más esemény, ami akkor az első volt számunkra. Gólyának öltözve, lepedővel a hátunkon, sárga és piros csőrökkel a homlokunkon táncoltuk körül az Országalmát és akkor a gimnazista szó már nem volt szokatlan. Hozzánk tartozott.

Lapozunk egy újabbat előre! Ó igen, ezeknél a képeknél már nem az „első” szó szerepel, hanem a következő mondatok: „Tanárnő, lefagyott a Redmenta!” „Igen, ő is itt van, de azt üzeni, hogy nem működik a mikrofonja!”, „Már megint kidobott a Meet!”, „Pedig én csatoltam a fájlt!”, „Mindenkivel kapcsoljon kamerát, betűkhöz nem szeretek beszélni!” Igen, az a hosszú idő, amit karanténban töltöttünk, megfosztott minket sokmindentől, de mi mégse ezekre emlékezzünk! Hiszen sok vicces pillanatot éltünk meg együtt a járvány alatt is és büszkén állítom, hogy nekünk a képernyőn keresztül is sikerült összekovacsolódnunk. Nem adtuk fel, a messengeres osztálycsoportba mindig jöttek üzenetek, páran péntek estétként online filmesteket tartottunk videochaten és utána megbeszéltük őket.

Ha tovább lapozunk a tizenegyedik évünkhez, ott is számtalan képet találunk. Képeket a Helikon ünnepekről, amin részt vettünk. Bár szinte egész végig esett az eső, a mi jókedvünket nem mosta el. Ebben az évben már felnőtt döntéseket is meg kellett hoznunk, fel kellett vennünk a fakultációkat és többen előre hozott érettségít tettünk. Fájdalmas búcsút vettünk a kémia, földrajz, biológia és fizika tantárgyaktól és belevetettük magunkat az érettségi tárgyak tanulásába. Mi voltunk a „majdnem legöregebbek”, ami akkor még biztonságot adott. Ám amikor a ballagásra feldíszítettük az akkori tizenkettedikesek termét elgondolkodtunk, vajon milyen érzés lesz majd belépni a terembe, amikor az nekünk lesz feldíszítve.

Az utolsó évben a gimnazista szót már rég megszoktuk, ám amikor befészkelődött mellé az is, hogy végzős, és a vörös szemével riogató *felnőtt* szóról nem is beszélve, ugyanúgy

megszeppentünk, mint kilencedikben. Mégis úgy gondolom, ez az utolsó év volt gimnáziumi életünk legerősebb és legizgalmasabb éve.

A 12. év tanévkezdetén találkozót szerveztünk a leendő kilencedikesekkel, ahol játékos feladatokban kellett részt venniük, hogy megismerhessék iskolánkat és kicsit minket is. Nem feledjük a gólyaavatót, ahol a hagyományokkal ellentétben pingvinnek kellett öltözniük. Nagyon ügyesen teljesítették a feladatokat, mi pedig élveztük az ötletelést. A szalagavatónkra már igazi csapatként készültünk, a viták sosem mentek át veszekedésbe és végül színpadra tudtunk állítani egy olyan műsort, amire a mai napig büszkék vagyunk. Ahogyan az aznap esti beszédemben is mondtam, KIRÁLYLÁNYOKKÁ és KIRÁLYFIKKÁ váltunk. S onnantól kezdve váltott gyorsabb tempóra az idő. Fel sem fogtuk mi történt, egyszer csak elérkeztünk ehhez a naphoz és most itt állunk tarisznyával a vállunkon és búcsúzunk.

Az albumban azonban még van egy lap, aminek tetején nagy betűvel az áll: AMI HIÁNYOZNI FOG. A felirat alatt pedig a következők sorakoznak: hiányozni fognak a kóruspróbák, a fellépések; hiányozni fog az az élmény, amikor elkezdünk egy dalt dúdolni a folyosón és a mögöttünk lépkedő bekapcsolódik; hiányozni fognak azok a viccek, amiknek csattanóit csak mi értjük; hiányozni fognak az első óra előtti reggeli lelkizések; hiányozni fog, hogy kodályosok legyünk! Nem, talán az mégsem! Hiszen mindig is kodályosok maradunk lélekben!

Köszönettel tartozunk szüleinknek, nagyszüleinknek, rokonaiknak, tanárainknak, barátainknak, hogy elkísértek bennünket ezen az úton!

Most pedig ez az az idő, hogy kilépek közvetítői szerepemből és csak a magam nevében, Barta Gígiként köszönetet mondjak! Kedves, örült, imádnivaló osztályom! Köszönöm nektek ezt a felejthetetlen négy évet! Egytől egyig mind csodálatos emberek vagytok! Okosak, támogatóak, kreatívak, egyediek! Szívből remélem, hogy minden álmatok megvalósul, megérdemelitek mindannyian!

Ünnepélyesen az albumot becsukom, az IDŐT elengedem, hadd fusson az albummal az öreg könyvtárhoz a polcra, ahol nem fogja por, lapjai nem sárgulnak meg. Azt hallottuk, hogy a szalagavatón említett ÉRETTSÉGI SÁRKÁNY még mindig él, ezért most bocsássanak meg, de el kell indulnunk végleg legyőzni!

Székesfehérvár, 2023. május 05.

BARTA GEORGINA KATA